

Je vergapen aan prachtige interieurs in woonbladen en je afvragen waarom anderen wél op de rommelmarkt tegen die ene designlamp aanlopen. En waarom zij wel achteloos een schapenvacht over de bank kunnen gooien en het bij jou gekunsteld lijkt. Heel frustrerend toch?

Journaliste Heleen Spanjaard kan er niet langer tegen.

Help, ik heb geen persoonlijke woonstijl!

Onlangs zat ik weer eens op mijn *Ikea*-bank een prachtig woontijdschrift door te bladeren. Zo'n blad waarin alleen perfecte gezinnen hun perfecte huis laten zien. Dat huis is op z'n minst een jarendertigwoning met erker in een van de duurste wijken van een aantrekkelijke stad. Of een onder architectuur gebouwde, vrijstaande villa in een dure gemeente. Of erger: een 'toevallig gevonden' uniek boshuis waarvan de bewoners, toen ze er op een zondag langswandelden (en altijd al tegen elkaar hadden gezegd dat dat hun droomhuis was) aan de praat raakten met het oude vrouwtje dat het tuinpad kwam afgestrompeld en, haar laatste adem uitblazend, had gezegd: "Mijn einde is nabij, ik heb geen kinderen en jullie zijn zo'n leuk stel dat jullie mijn boshuis mogen hebben. In mijn zak zit het papier om de overdracht te ondertekenen."

Dan zien we het interieur. Perfect. Niet het koele van het duurste Italiaanse design of het saai-verantwoorde van de Scandinavische ontwerpers. Ook niet het kneuter-tuttige van te basic-natuurlijk waardoor je elk moment Klazien uut Zalk om de hoek denkt tegen te komen. Nee, het is exact de juiste mix. In mooie zachte grijs- en zandtinten met een goede dosering wit en hier en daar dat mooie Scandinavisch grijsblauw. En kijk, één muur is gesausd in een gewaagde contrastkleur. In aubergine of turquoise. Wat een effect! De handgemaakte hout-betonkeuken is strak maar robuust. En de kamer... Ah, de kamer... Daar wil je in wonen, daar wil je in leven, daar wil je nooit meer uit weg. Smaakvolle banken, een prachtige houten vloer, de industriële trap van rvs

naar de vide (een vide!), dat schitterende kleed, die lampen, die nonchalant over de bank geworpen vacht ... Het stel staat daar stralend tussen. Ze zijn eind dertig, allebei knap en lachen ons toe. Twee kinderen hebben ze, een beeldig blond meisje en een lekker stoer blond jongetje, die namen hebben als Sterre, Mees, Boaz of Storm. Het gezin wordt geflankeerd door twee honden. Labrador's natuurlijk, de ene blond, de andere chocolatebruin,

óp alles gezeten: in truttbollig jarenzeventig met biezen matten, steenstrips, spoorbielzen en antiek. In de jaren tachtig te midden van koel design, marmeren vloeren, strakgrijze banken en een hagelwitte keuken. In de jaren negentig tussen houtkachels, plofbanken en rieten manden. En nu ben ik het spoor al langere tijd volledig bijster

Knarsetandend om zo veel perfectie laat ik mijn blik door mijn huiskamer gaan. Bestaan die mensen echt? Zijn die huizen echt? HOE KRIJG JE DAT VOOR ELKAAR?

die Øle en Knøle heten. Knarsetandend om zo veel perfectie laat ik mijn blik door mijn huiskamer gaan. En vraag me voor de zoveelste keer af: bestaan die mensen echt? Zijn die huizen echt? Hoe krijg je dat voor elkaar? En vooral: hoe houd je het in vredesnaam zo?

Eclectisch interieur

'Wonen' is al heel lang een van mijn frustraties. Daarom martel ik mijzelf elke maand met dat favoriete woonblad vol interieurs die geheel beantwoorden aan mijn smaak, maar waarvan het mij nooit lukt om ze van de pagina's naar mijn huiskamer te transporteren. De afgelopen decennia heb ik al in alles en

en bestaat het interieur uit... Ja, wat eigenlijk? Precies, dat is het probleem. Oorzaak: ik heb kennelijk geen persoonlijke woonstijl. Gevolg: een rare mix van strak design, een verdwaalde antieke kast, een bank van *Ikea* met het oog op de - inmiddels overleden - hoogbejaarde hond en kat (dan zijn wasbare hoezen verdraaid handig), de twee onvermijdelijke *Billy*-boekenkasten en nog wat spul dat eigenlijk nergens bij past. Tegenwoordig omschrijf ik mijn interieur met het modewoord 'eclectisch' en zet daar dan een reuze interessante blik bij op. Eclectisch staat vrij vertaald voor 'van alles wat', hetgeen de lading van mijn zootje ongeregeld heel aardig dekt. Ik blader even verder en lees interviews met mensen die ferme uitspraken doen ►

Tegenwoordig omschrijf ik mijn zootje ongeregeld met het modewoord 'eclectisch' en zet daar dan een **REUZE INTERESSANTE BLIK BIJ OP**

als: "Wonen is een actieve bezigheid." Of: "Standaard keuken-meubilair is niet aan ons besteed. Wij raken snel uitgekeken op massaproducten." En: "Dit interieur is het resultaat van jarenlang rommelmarkten en brocantemarkten afstruinen." Al bood deze toevoeging mij enige troost: "Maar je wilt ook weleens een stoel waar je niet doorheen zakt." Toen kon ik mijn interieurcrisis weer voor minstens een maand aan.

Deze Perfect Wonen Mensen, ik zal ze verder aanduiden met PWM'ers, hebben opvallend vaak overal een 'mannetje' voor, laten bij voorkeur alles op maat maken en doen de hele tijd bijzondere vondsten. Hun unieke houten vloer - lag ooit in een oude weverij in de Balkan - werd bij toeval gevonden en mochten ze voor een habbekrats meenemen. Daar wordt dan achteloos aan toegevoegd: "Die prachtige massief houten deuren vonden we in een Grieks klooster." Alsof dat heel normaal is.

Allesbehalve stijlvast

Wat is smaak? Daar is - gelukkig - geen objectief criterium voor te geven, maar stijlvast zijn is een droom van me. Het idee dat je al op jonge leeftijd kunt besluiten: dat vind ik mooi, zo richt het in en daar blijf ik bij. Zoals mijn broer die al als puber riep: "Als ik een eigen huis heb, neem ik een Avenue-interieur." Een Avenue-interieur. Avenue was de eerste Nederlandse glossy, zeer trendsettend, en bracht woonreportages met strak wit Italiaans design toen heel Nederland nog op bruin eikenhout zat. Daar heeft hij zich tot op de dag van vandaag aan gehouden, iets anders bestaat eenvoudig niet voor hem. Ook mijn zus is buitengewoon standvastig. Natuurlijk wordt er op z'n tijd weleens iets vervangen, maar in de stijl ervan herken ik altijd onmiskenbaar mijn zus.

Een paar jaar geleden heb ik een poging gedaan om enigszins in de buurt te komen van wat ik mooi vind. De houten vloer, een lelijk, beschadigd en vooral te geel geval - door de vorige eigenaar bestempeld als 'zeldzaam Canadees zilvereiken' - moest eruit, alles opnieuw geschilderd, slaap- en werkkamer opge-

kapt, rommelkamertje omgetoverd in (een meisjesdroom) *walkincloset*... Kortom, eindelijk zou mijn huis beantwoorden aan al mijn wensen. Ex meldde zich aan als bouwvakker, want al is-ie dat niet van beroep, in doe-het-zelven is-ie erg goed en hij heeft nog nuttige ideeën ook, wat erg handig is, want die heb ik nooit. Nadat ex het pand had verlaten, leek alles naar wens. Dat geldt voor de bovenverdieping nog steeds. Maar beneden... Na enkele weken lieten de eerste plinten los. Rond een cv-leiding die in de woonkamer uit het plafond komt, vormde zich op de witte muur steeds nadrukkelijker een grijzige vlek die langzaam veranderde in zwart. En zo verdween geleidelijk de glans van de opknapbeurt. Wat overbleef was de geboorte van een nieuwe interieurcrisis. En nu ik toch aan het mopperen ben: kan iemand mij uitleggen waarom huisdieren als ze moeten kotsen dat altijd op dat ene dure kleed willen doen? Het hele huis is van boven tot onder voorzien van gladde vloeren, maar bij de eerste kokhalsneiging wordt meteen een spurt (zelfs vanuit de tuin!) ingezet naar die ene onverantwoorde maar nooit betreunde aanschaf: een megaduur handgeweven oosters kleed. Met kotsvlekken.

Fijn, een binnenhuisarchitect

O, was ik maar Wes & Yo, denk ik soms, die hun nieuwe appartement in Milaan pas binnengingen toen het van top tot teen was ingericht door een dure binnenhuisarchitect. Het enige wat ze hoefden te doen was een blanco cheque afgeven plus een verzameling foto's van 'hullie', want in voetbalkringen beschouwen de dames zichzelf als kunstwerk en daarom willen ze hun portret dan ook overal op XXL-formaat aan de muur. Dat zag ik ook al in een interieur-reportage bij Raf & Syl. Aan de muur Syl, op de grond Syl, overal Syl. Maar ik dwaal af. Niet zelf hoeven kiezen, nooit hoeven slenteren over meubelboulevards, gewoon alles kant-en-klaar.

Hoezo eigen smaak? Het enige wat telt is de smaak van je binnenhuisarchitect. Saai? Niet creatief? Niet eigen? Ongetwijfeld, maar ook wel lekker gemakkelijk.

Ik blader nog eens terug naar het jaloersmakende PWN-gezin. Zelfs hun honden poseren voorbeeldig. De mijne zette altijd zijn meest depressieve blik op zodra er een camera op hem werd gericht. Zeiden we: "Kom op Echo, kijk nou eens léuk!" begon-ie nog diep te zuchten ook.

Nee, dan Øle en Knøle! Die gaan keurig zitten, poetsen hun vacht nog eens op en zeggen: baasje, zeg maar waar je ons hebben wilt. In de handgemaakte houtbetonkeuken met industriële uitstraling, bij onze voerbakken waar *chien* op staat? Of onder deze beeldige lamp van *Artemide*, zachtjes leunend tegen de *Eames*-stoel? Je weet wel, dat unieke exemplaar dat we bij toeval vonden in een Zuid-Franse schuur en waarvan de

Achteloos wordt eraan toegevoegd: 'Die prachtige massief houten deuren vonden we in een Grieks klooster.' **ALSOF DAT HEEL NORMAAL IS**

boer zei: "Neem dat kreng alsjeblieft mee, hij staat maar in de weg." En als dank gaf-ie ons toen ook nog een hele mand vol Provençaalse heerlijkheden mee.

Øle en Knøle kotsen natuurlijk nooit op het kleed. Die doen dat keurig met de bril omhoog in de *Philippe Starck*-design-wc.

Mogelijkheden? Waar?

Ha, denkt u nu: je bent gewoon jaloers. Ja. Ben ik. Absoluut. Al begint er zo langzamerhand toch een

vermoeden te dagen waarom het vermoedelijk nooit iets wordt tussen mij en beeldig wonen. PWM'ers zien namelijk ook overal mogelijkheden, waar ik beren op de weg zie. Geef ze een brandende puinhoop en ze visualiseren een prachtig huis met vide, loungehoek en indoor kartbaan. Zet een dorpschooltje, vuren of abattoir te koop en ze staan al handenwrijvend klaar, fantaserend over veranda's, turquoise muren en wijnkelders. PWM'ers hebben ook een ade-laarsblik voor rommelmarkten en radar met echolocatie voor bergen grof vuil waarin iets unieks te vinden is en weten dat dan met enkele ingrepen helemaal 'eigen' te maken.

Dus kan ik wel schamper zitten lachen om zo'n uitspraak als 'wonen is een actieve bezigheid', maar eigenlijk heeft die PWM'er gewoon gelijk. Neem dit stel dat ik in mijn woonblad tegenkwam: "Als we op vakantie zijn en we zien een leuk huis, dan gaan we daar-

Nieuwe natuurlijke therapie bij overgangsklachten!

4 op de 5 vrouwen krijgt er in meer of mindere mate mee te maken; de klachten die gepaard gaan met de overgang. Opvliegers en hevige hoofdpijn, urineverlies, gewichtstoename, slapeloosheid en seksuele problemen komen vaak voor. Je kunt er nu echt iets aan doen met de VSM Schüssler mineraalzouten.

Hoe werken de Schüssler mineraalzouten van VSM?

Door de veranderingen in je hormoonhuishouding kan een tekort aan belangrijke mineralen in je lichaam ontstaan. Mineralen die er normaal voor zorgen dat je je fit en gezond voelt.

De mineraalzouten van VSM herstellen je celstofwisseling waardoor je lichaam weer in staat is de benodigde mineralen goed op te nemen, zodat klachten verminderen of zelfs verdwijnen.

De overgang is een natuurlijk proces waar het lichaam doorheen moet, je kunt dit proces wel ondersteunen met de mineraalzouten van VSM. Die zorgen ervoor dat de overgangsklachten verminderen, maar onderdrukken het overgangproces niet. Gebruik als algemeen middel bij de overgang mineraalzout nummer 5.

Kijk voor meer informatie op www.vsm-schuessler.nl.

De VSM Schüssler mineraalzouten zijn verkrijgbaar bij DA, Etos en de betere adviesdrogist.

vsm
GENEESMIDDELEN BV

Schüssler zouten

Homeopathisch geneesmiddel zonder specifieke therapeutische indicaties, dat wordt toegepast volgens de therapie van dr. Schüssler. Lees voor gebruik de bijzult.